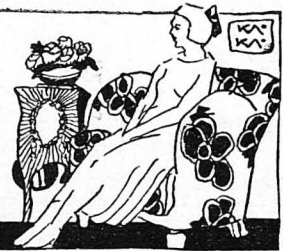

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

[Γου MICHEL PROVINS]

ΛΑΟΥΡΑ (Στόν άντρα της πού μπαίνει μέσα πολύ άρχος και με μάτια κόκκινα).— "Ε, λοιπόν ;

ΝΤΑΡΓΚΟ (Με δάκρυα).— "Α ! είνε φρικτό !... "Ενας τόσο καλός φίλος, μιά χρυσή καρδιά !

ΛΑΟΥΡΑ.— Πώς λοιπόν συνέβη τὸ δυστύχημα ;

ΝΤΑΡΓΚΟ.— Πὼς ακριβῶς συνέβη δὲν ξέρει κανεὶς. Σήμερα, ὅταν, ὅπως κάθε μέρα, ὁ Ἰωσήφ μπήκε στὴν κάμαρη τοῦ κυρίου του, τὸν ἤρε μισοντυμένο, ἀπάνω σὲ μιά πολυθρόνα, ἀκίνητο, μὲ τὰ μάτια ὁρθάνοντα. Τοῦ μίλησε, τὸν ἐσκούντηξε, μὰ τίποτα. "Ετρεξαν τὸ φωνάζουν γιατρό, μὰ κι' αὐτὸς δὲ χρειαζόταν πιά τίποτα ! ὁ θάνατος εἶχε ἐπέλθει.

ΛΑΟΥΡΑ (Σταυρόνοντας τὰ χέρια).— Δὲ μπορῶ νὰ τὸ φανταστώ ! Νὰ πεθάνῃ ἐτσι, μόνος, χωρὶς καμμιά βοήθεια οὔτε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε ἀπ' τὸ Θεό ! Ἦταν τόσο καλός, τόσο φιλόστοργος !

ΝΤΑΡΓΚΟ.— Δὲν ἔκανε παρὰ καλωσύνες στὴ ζωὴ του ! "Όταν συλλογίζομαι ὅτι δὲ θὰ τὸν δοῦμε πιά !

ΛΑΟΥΡΑ.— Δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι εἶνε ἀλήθεια.

ΝΤΑΡΓΚΟ.— Ναί, εἶνε σιγμῆς πού ἀμφιβάλλει κανεὶς, πού ἀγανακτεῖ μὲ τὸ θάνατο. Λέει μέσα του : "Οχι, εἶνε ἀδύνατο μέσα σ' ἕνα λεπτό νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά τίποτα ἀπὸ μίαν ὑπαρξὶ πού τὴν ἔβλεπα κάθε μέρα, πού μιλοῦσε, πού γελοῦσε ἀκόμα χθές, πού μ' ἀγαποῦσε, πού τὴν ἀγαποῦσα... Καὶ τὰ λέει αὐτὰ μὲ τρόμο, ὅταν ἔχῃ μπροστά του, ὅταν ἀγγίξῃ τὸ σῶμα, παγωμένο, ἀκίνητο, τὸ ὁποῖο δὲν εἶνε ἔωσα ὑπαρξίς, ἀλλὰ ὕλη πού διαλύεται ! Εἶχα ἐκεῖ, σήμερα, ὅλη τὴν ἡμέρα, φρικώδεις ἐντυπώσεις !... Καλὰ ἔκανες πού δὲν ἤρθες !

ΛΑΟΥΡΑ (Συγκινημένη).— "Α ! Ναί, τέτοιες ἐντυπώσεις ἔχει κανεὶς ὅταν ἀντικρύῃ ἕνα πεθαμένο μ' ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά...

ΝΤΑΡΓΚΟ.— "Οχι, τὰ χαρακτηριστικά του δὲν ἔχουν ἀλλοιωθῇ διόλου. "Ο δυστυχισμένος ὁ Βαρὲν φαίνεται σὰ νὰ κοιμᾶται, με ὅση ἡσυχία, γαλήνια, μόλις ὥσῃ ἀπ' τὸ θάνατο. Μὰ ἐκεῖνο πού εἶνε ὀδυνηρό, εἶνε ἡ ἐτοιμασίς του ἀκολουθοῦν τὸ θάνατο, ὁ πένθιμος διάκωμος, τὸ σκέπασμα τῶν κάδρων, τὸν ἐπὶ πλυν πού ὡς χθές ἀκόμῃ τ' ἀγγίζει ἐκεῖνος πού δὲν ὑπάρχει πιά !

ΛΑΟΥΡΑ.— Παράγγειλες ὅτι χρειαζόταν ;

ΝΤΑΡΓΚΟ.— Ναί, ναί ! "Άλλως τὴν ἤρθε κι' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βαρὲν γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐτοιμασίαν τῆς κηδείας. Καὶ ὁ Ραμπουσιὲ εἶν' ἐκεῖ. Θὰ συναντηθῶμε μετὰ τὸ φαί, ἀπόψε... (Διστακτικῶς). Σκέφθηκα νὰ περάσω τὴ νύχτα μου, ἀγρυπνώντας πλάι στὸν ἀγαπημένο μας φίλο, πού πέθανε...

ΛΑΟΥΡΑ (Ζωηρά).— "Ο, τι θὰ σ' τὸ ἐλεγα...

ΝΤΑΡΓΚΟ. Μπράβο. Εἶμαι εὐτυχὴς πού συμφωνοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ἀγαθὴ σκέψη. Μὰ, χωρὶς ἄλλο, δὲ θὰ εἶνε διόλου εὐχάριστη αὐτὴ ἡ ἀγρυπνία...

ΛΑΟΥΡΑ. ("Εντονα).— Εἶνε καθήκόν σου ! "Όταν πρόκειται νὰ ἐκπληρώσῃς ἕνα καθήκόν σου, θὰ μὲ βοῇς πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ σ' ἐξαναγκάσω πρὸς τὸτο.

ΝΤΑΡΓΚΟ. "Έχεις δίκην... "Υπάρχουν ὑποχρεώσεις πού δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τὴς ἀποφεύγῃ. "Ο Βαρὲν δὲν εἶχε ἄλλους συγγενεῖς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, πού καὶ μ' αὐτὸν δὲν τὰ εἶχε καλὰ. "Εμεῖς εἶμαστε ἡ πραγματικὴ τὸν οἰκογένεια.

ΛΑΟΥΡΑ (Πὺν σηκώνεται γιὰ νὰ δώσῃ διαταγὰς στὴν ὑπηρεσία).— Πρέπει, πρὶν φύγῃς, νὰ φῇς.

ΝΤΑΡΓΚΟ. Δὲν ἔχω καὶ τόση ὁρεξί !...

ΛΑΟΥΡΑ. Δὲν πειράζει. "Όταν πρόκειται κανεὶς ν' ἀγρυπνήσῃ καὶ νὰ συγκινηθῇ μάλιστα... πρέπει νὰ ταμπήσῃ κάτι προηγουμένως.

ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

ΝΤΑΡΓΚΟ. (Πὺν μόλις ἀγγίζει τὰ φαγητὰ πού τοῦ σερβίρονται).— Δὲν πεινώω...

ΛΑΟΥΡΑ. Τί ὥρα θὰ σὲ περιμένω τὸ πρωί ; "Οχι πρὶν ἀπ' τὴς ἑπτὰ ;

ΝΤΑΡΓΚΟ. Βάλε στὴς ὀχτὼ γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇς. Φτωχὴ μου φίλε !... "Αχ ! αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ τὴ θυμοῦμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ! (ἀδελφάροντας δυὸ ποτήρια ἐκλεκτῆς σαμπάνιας). "Α ! ξέρεις παρὰ γαῖλα δυὸ μεγαλοπρεπεῖς στεφάνους.

ΛΑΟΥΡΑ. Μπράβο !... Δὲν χρειάζονται οἰκονομίες σὲ τέτοιες περιστάσεις.

ΝΤΑΡΓΚΟ. "Ας πηγᾶν ! Λοιπόν, καληνύχτα !... "Αλήθεια ἐσύ τι θὰ κάνῃς ;... Εἶνε πρώτη φορὰ πού θὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας χωρὶς.

ΛΑΟΥΡΑ. Θὰ κοιμηθῶ ἀμέσως... θὰ προσπαθῶ νὰ κοιμηθῶ λίγο... ἀλλὰ πὼς νὰ κοιμηθῇ κανεὶς μὲ μιά τέτοια θλίψη !...

ΝΤΑΡΓΚΟ. (Στενάζοντας ἀγαπᾶ).— "Α, ναί ! Τέτοια λύπη !... Φτωχὴ Βαρὲν !...

(Στὴ Λαοφύρα ντὶ Βιλλίε, σὸ σπῖτι τῆς Λιζέας Φιβεῖν, ὅποκε- μένου πολὺ ἀξιεπύστου καὶ φιλοξένου, φίλου τοῦ "Οροῦ Νταργκό. Καὶ αὐτὴς ὀχτὼ, ἐρχόμενος καὶ εὐθεὶαν ἀπὸ τὸ σπῖτι του, ὁ ἐντιμος αὐτὸς κύριος καταφθάσει φορεσμένος παχέιο, τρόφιμα, φρούτα, γλυκὰ, λουλούδια).

ΝΤΑΡΓΚΟ.— (Μπαίνοντας οχεδὸν εὐθυμος). Μὲ περιμένεις ;... "Ελαβε τὸ τηλεγράφημά μου ;

ΛΟΥΙΖΑ.— Εἰμαι ἀκόμῃ ὅλη ταραχὴ... "Ο δυστυχισμένος ὁ Βαρὲν !

ΝΤΑΡΓΚΟ.— Αὐτὴ ἡ καλὴ καρδιά πρὸ σου ἔφερνε τόσα δῶρα ὅταν ἐρχόταν ἐδὼ μαζί μου !... Σήμερα τὸ πρωί, σ' ἕνα λεπτό, κρακ καὶ πάει !

ΛΟΥΙΖΑ (Συγκινημένη).— Σ' ἕνα λεπτό ! Τί ἐντύπωσι πού μοῦ κάνει αὐτό !

ΝΤΑΡΓΚΟ.— "Ας μὴ συγκινοῦμεθα !... Τί χρειάζονται οἱ συγκινήσεις. Χωρὶς ν' ἀναστήσουν τὸν πεθαμένο, μὰς κάνουν καὶ υποφέρουμε ! "Α, νὰ εἶχε κανεὶς τὴ δύναμη ν' ἀνασταίνῃ !... θὰ τοῦ ἔδιναν... Μὰ δὲ μπορεῖ κανεὶς... "Ὡς τόσο κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὸ καλὸ του, ἀφοῦ δέκα χρόνια τώρα πού εἶμαστε φίλοι, ἀπόψε εἶν' ἡ πρώτη νύχτα πού θὰ περάσουμε μαζί.

ΛΟΥΙΖΑ.— "Η γυναῖκά σου δὲ γελιέται εὐκολα... Τί λοιπόν τῆς εἶπες ἀπόψε ;

ΝΤΑΡΓΚΟ (Εὐθυμος καθ' ὁλοκληρίαν).— "Ότι θὰ πάω ν' ἀγρυπνήσω πλάι σὸ Βαρὲν... Στὴν πρὶ παλιό μου συντροφιά, στὸν εὐεργετὴ μου ! Ἦταν ἕνα ἀναπόφευκτο καθήκον... Αὐτὴ, ἄλλως, μὲ ὑποχρέωσεν γι' αὐτό.

ΛΟΥΙΖΑ.— Φαντάζεσαι πὼς δὲ θὰ ὑποφιαστῇ τίποτα ;

ΝΤΑΡΓΚΟ.— Μὰ ; Μόλις ἔφευγα, δὲ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ, καθὼς μοῦ εἶπε... Κ' εἴπεται. ἄγνοεὶ ὀλέτα τοὺς δεσμούς μας.

ΛΟΥΙΖΑ.— Κι' ὁ Ραμπουσιὲ ; Εἶμαι κάπως δύσπιστη...

ΝΤΑΡΓΚΟ.— Εἶπα στὴ Λαοφύρα πὼς θ' ἀγρυπνοῦσε κι' αὐτὸς μαζί μου... "Αλλὰ δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος νὰ πάῃ στοῦ Βαρὲν ἀπόψε... ὥστε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν ἐπῆγα. Εἶνε πολὺ ὑπερβολὴ καὶ δὲ θυσιάζει τὸν ὕπνο του... "Ὡστε, καθὼς βλέπεις, δὲν ὑπάρχει φόβος ἀπροσόπτου...

ΛΟΥΙΖΑ.— Τότε, λοιπόν, ζήτω ἡ χαρὰ !

ΝΤΑΡΓΚΟ.— Ζήτω ὁ θάνατος ! (Σταματᾶς τρομαγμένος ἀπὸ τὴ λέξι πού πῆγε νὰ πῇ).

ΛΟΥΙΖΑ. (Λέγοντας τὰ πακίτο).— Γιὰ μένα ὅλ' αὐτὰ ;

ΝΤΑΡΓΚΟ.— Γιὰ σένα... Γιὰ τοὺς δύο μας ! (Γελώντας). Προμήθειες γιὰ τὸ γλέντι μας ! Δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῇς, μικρὴ μου Λουίζα, τί ἔχω παθεῖ ἀπόψε. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μείνω μαζί σου γιὰ πρώτη φορὰ.

(Τὴν ἴδια ὥρα, στὴ λεωφόρο Χασσάν, σὸ σπῖτι τοῦ Κονιασσόν, τοῦ συναταίρου τοῦ Νταργκό, μὰ δίωξ διόλου διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὸν, ἀνθρώπου γεμῆτον, φλογερὸ καὶ καλοθερμῆτον).

ΚΟΝΙΑΣΣΟΝ ("Εκκλητικὸς, ἀγαπητοφίλος, κάθω ἀπ' τὸ πῖπλο τῆς κυρίας πού μπαίνει μέσα, τὴν Λαοφύρα Νταργκό).— Πῶς, ἐσύ ;

ΛΑΟΥΡΑ.— Δὲν σ' ἀνησυχῶ ; Μήπως περιμένεις κανένα ;

ΚΟΝΙΑΣΣΟΝ.— "Απολύτως ! Εἶμαι ὅλος δικός σου. Μοῦ φαίνεται ὅμως περιεργὸ πὼς ἤρθες τέτοια ὥρα, πού δὲν ἔχουμε ἀταμῶσι ποτὲ ὡς τώρα. Τί τρέχει ;

ΛΑΟΥΡΑ.— "Ο Βαρὲν πέθανε σήμερα, ξαφνικά, καὶ ὁ ἄντρας μου πῆγε ν' ἀγρυπνήσῃ σὸ νεκρὸ τοῦ ξεχωριστοῦ του φίλου.

ΚΟΝΙΑΣΣΟΝ.— "Ὀλη τὴ νύχτα ;... Μὰ, τότε, ἐσύ... "Εσύ ;

ΛΑΟΥΡΑ.— "Εγὼ εἶμ' ἐλεύθερη καὶ ἰδοὺ με !

ΚΟΝΙΑΣΣΟΝ.— Μαζὺ μιά νύχτα ὡς τὸ πρωί ! ἡ πρώτη φορὰ

Ύστερα από δώδεκα χρόνια!

ΛΑΟΥΡΑ.—Όταν ο άντρας μου μου είπε ότι θα μείνη ως το πρωί, πήγα να τραλαλώ απ' τη χαρά μου! Έλευθερη, χωρίς κανένα φόβο άπροόπτου! Φευγάτη απ' αυτό τον άνθρωπο που ύστερα από δεκατρία χρόνια γάμου με κυνηγάει με τα άνωματά του και την άρετή του, που μισή ώρα δεν με άπαλλάσσει της παρουσίας του, της έπιβλέψεώς του.

ΚΟΝΙΑΣΣΟΝ.—Ω! άγαπημένη!... Να φαντάσθηκα ποτέ!... Ύστερ' απ' αυτό τον παράδεισο, τ' ά σύντομα ραντεβού μας...

ΛΑΟΥΡΑ. (διακόπτοντας) άπόψε είν' όλο το παρελθόν μας και το μέλλον μας. Γιατί αύριον θ' άρχίσουν πάλι τ' ίδια, κ' ίδια εύκαιρία θ' είν' η παρουσίασή! Μά το αύριο, είνε πολύ μακριά. Τώρα, αυτή τή στιγμή ζούμε στο σήμερα κι' είνε έπιβεβλημένο!

(Τήν άλλη μέρα, στήν όριώ τ' πρώτ', στο σπίτι του Νταργκό. Τό ζεύγος σμίγει στήν τραπέζια για να πωρ τη σοκολάτα του. Ο Νταργκό φαίνεται σάν άνθρωπος που άγρύπνησε και τ' χαρακτηριστικά της Λαούρας είνε καταβεβλημένα απ' τήν άπνη.)

ΝΤΑΡΓΚΟ. Δέ μπορείς να φανταστής τή νύχτα που πέρασα!

ΛΑΟΥΡΑ.—Ναί, ναί, είνε τρομερό!... Στο πλάι ενός νεκρού!...

ΝΤΑΡΓΚΟ. Ούτ' ένα λεπτό ύπνο.

ΛΑΟΥΡΑ. Κ' εγώ τό ίδιο. Δέν έχω κοιμηθῆ...

ΝΤΑΡΓΚΟ. (συνάδοντας). Όταν έντυσαν τό δυστυχισμένο Βαρέν και τόν έβαλαν μέσα στό...

ΛΑΟΥΡΑ. (Τόν διακόπτοντας). Α! ώστε σήμερα που έφυγες τόν είχαν μέσα στό...

ΝΤΑΡΓΚΟ. Ναί... ναί... πολύ καλό πράγμα... καρυδένιο μέ σατέν, μ' άσημένια χεράκια. Υποχρεώθησαν να τόν βάλουν πιά γρήγορα εκεί μέσα γιατί άρχισε ή σήψις...

(Χτυπάει τό κουδούνι κι' άκούγεται μία φωνή στον αντίπαλο που ρωτάει: «Τώρα είνε μία κ' οι δύο».)

ΝΤΑΡΓΚΟ ΚΑΙ ΛΑΟΥΡΑ (Πού σηκώνονται κ' οι δύο).— Ο Ραμπουσιέ!

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ (Μπαίνοντας με κακεντρέχεια). Α, σάς βολικω επί τέλους! Α! α! Τί συζυγικό γλέντι είχατε που ξεγυμνάσατε τ' ό πρώτ'!

ΝΤΑΡΓΚΟ. Άσε τ' άστεία, άγαπητέ μου! Δέν έχουν τή θέσι τους σέ μία τόσο θλιβερή στιγμή.

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ. Άπ' εναντίας τό άστείο μου είνε στήν ώρα του, γιατί λείπατε από τό σπίτι σας όλη νύχτα.

ΛΟΥΙΖΑ. Δέ σάς καταλαβαίνω, κύριε.

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ (Συνεχίζοντας).— Έπιτρέψατέ μου να σάς πω πώς θα κάνετε καλά να μην έχετε διόλου έμπιστοσύνη στους ύπηρέτες σας. Ήρθα κατά τή μία μετά τ' μεσάνυχτα: κανείς!... Χτύπησα άδίκως... Ξανόρθα στής τέσσερες. Έσπρωξα τή πόρτα κ' είδα πώς δέν ήταν κλειστή. Έμπήκα μέσα. Κανείς, πουθενά!... (Με καμία στή Λαούρα), Ούτε και στήν κάμαρή σας, άγαπητή κυρία!

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ.— Και σύ;

ΝΤΑΡΓΚΟ. Δίπλα στο νεκρό του φίλου μου.

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ. Όχι, φίλε μου! Εγώ ήμουν εκεί... και γι' αυτό άκριβώς ήρθα να σέ ζητήσω, γιατί ο Βαρέν δέν πέθανε.

ΛΑΟΥΡΑ ΚΑΙ ΝΤΑΡΓΚΟ. Δέν πέθανε!

ΡΑΜΠΟΥΣΙΕ. Του ήρθε μόνο μία κρίσις καταλειψίας. Ο φίλος μας ξύπνησε, σάν από έναν ήσυχο ύπνο, τ' μεσάνυχτα και μ' άξάφνισε όλους που τόν περιστοιχίζαμε.

Ύστερα άμέσως γύρεψε εσάς και ήρθα για να σάς βρω. Και τώρα φίλοι μου σάς άφίνω!... Ίσως θάχετε να ζητήσετε μερικές εξηγήσεις μεταξύ σας. Ύστερα καλά θα κάνετε να ρυθίτε να πῆτε καλημέρα στο Βαρέν... Σας περιμένει... Όταν τόν άφησα, έπαιρνε όπως και σεις τη σοκολάτα του.

(ΒΓΑΙΝΕΙ)

ΛΟΥΙΖΑ Παύροντας τήν άναπνοή της, μανιακή, προς τό σύζυγό της). Αθλίε! που ήσουν;

ΝΤΑΡΓΚΟ. Έσύ που ήσουν;

ΛΟΥΙΖΑ. Ήσουν στήν φίλη σου; Ε;

ΝΤΑΡΓΚΟ. (εξοπάζοντας).— Ε, ναί, ναί! Ήμουν στήν φίλη μου... Δέν δυσαρεστούμαι που τό λέω... άρκετά με βασάνισες και με τυράννησες (επαναλαμβάνει). Ήμουν στής Λουίζας Φαβρέτ. Και σου έχω πάρει τ' πρωτεία γιατί είνε δέκα χρόνια που σέ άπατώ.

ΛΑΟΥΡΑ.— Συγγνώμη. Εγώ σέ άπατώ δώδεκα χρόνια και μάλιστα με τό συνέταιρό σου Κονιασσόν. Ούτε κ' εγώ δυσαρεστούμαι που στο λέω, γιατί άρκετά, μ' άηδίασες με τή φαινομενική άρετή σου. (Επακολουθεί μακριά σιωπή, με σιγά-σιγά ήσυγάζουν τ' νεύρα τους.)

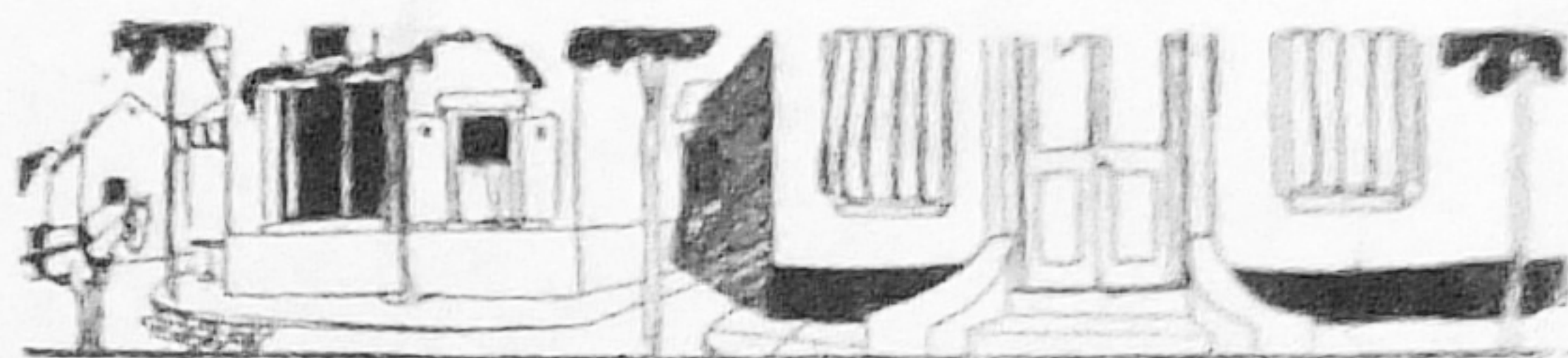
ΝΤΑΡΓΚΟ. (Σηκώνοντας τό κεφάλι δειλά). Ζέρει κανείς τίποτα από όσα μου είπες προό λίγου...

ΛΑΟΥΡΑ. Κανείς.

ΝΤΑΡΓΚΟ. Και με μένα τό ίδιο, έκτός από τό Ραμπουσιέ και τό... Βαρέν. στον όποιον φυσικά θα τό πῆ. Ας είνε δέν υπάρχει φόβος απ' αυτόν... Πρέπει όμως να μή τό μάθω κανείς άλλος... ποτέ... πάση θυσία...

ΛΑΟΥΡΑ. Ναί, δέν πρέπει.

(Νέα σιωπή, έξαφνα χτυπάει τό ρολόι).

Η ΡΗΚΑΔΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Εύγενής παραχωρηθείσα υπό το νόμιον του κ. Γεωργ. Τσακασιάνου)

Κατά τήν έποχή έτούτη (1872), χάρις εις τήν πρωτοβουλίαν του άκούραστου μεταφραστού κ. Σφήκα, έσυστήθη ο πρώτος κ. κ. κ. σ. ο. β. α. ρ. ο. ε. έρασιτεχνικός θίασός μας. εις του όποιου τής παραστάσεις ήρχετο όχι όλίγος κόσμος.

Τότε θυμούμαι. έκάλειεν όλους μία βραδιά ο κ. Σφήκας διά να μ' άναγνώσῃ μίαν πρωτότυπη κωμωδία (τήν όποιαν του είχε στείλει κάποιος διά τρόπου πολύ μυστικού). Μετά τήν άνάγνωσιν, λοιπόν, άρχισαν όλοι να έπαινούν τό γούστο και τήν πρωτοτυπίαν του μικρού εκείνου έργου, συνάμα δέ προσπαθούσαν να μαντεύσων και τόν άγνωστον συνθέτην του, διότι έπιθυμούσε ο κ. Σφήκας «να έπιφέρῃ κάποιος μικράς τροποποιήσεις».

— Έχεις τό δικαίωμα, άγαπητέ μου Γιώργη, και στή φωτιά άκμα να τό ρίξῃς! του είπα.

Δέν έχρησθή και πολύτερον. Μου έσφιξε άδελφικά τό χέρι και με όλη τήν γλυκεία του ειλικρίνεια:

— Γιάννη, μου λέγει, ποτέ δέν θα σέ συμβουλεύσω να εγκαταλείψῃς τό επάγγελμα με τό όποιον έζησες ως τώρα.

Αλλά σέ προτρέπω ως άδελφός και ποτέ να μή σου λείψῃ ή μελάνη. Διάβαζε και δέ θα χάσης.

Εδω τώρα πρέπει να προσθεσω ότι του λαμπρού τούτου φίλου μου ή άγάπη δέν περιωρίσθη εις συμβουλές μόνον. Έλαβε κατόπιν και τήν ευγενή καλωσύνη να με διδάσῃ τακτικώς, τα δέ όλίγα γράμματα που ξεύρω, ως έπίσης και τα όλίγα Ιταλικά που έμαθα, εις αυτόν χρεωστούνται. Κατόπιν έπροσπάθησα να μάθω και Ιάβρα Γαλλικά, άτυχώς όμως ο μακαρίτης διδάσκαλός μου Α. Τριανταφυλλίδης από τό ένα μέρος, άλλ' από τό άλλο νευροκαθέστατος μου σολατρής, άγκάλιασε ως σύμμαχόν του τήν επιπόλαιη σιγομαγίαν μου και... αντί μαθήματος, μου άπέγγελε Ιταλικούς, Γαλλικούς και Λατινικούς στίχους. Εγώ δέ του έδιάβαζα κάποιες σάτιρες, μου, τας όποιας και έκαυσα, διότι, αλήθεια ήσαν κάποιες νόστιμες, άλλ' και φοβερά προσωπικές, ως έκείνη της «Mme Bartolotti», ή «της φέσας του Κόντε», «τό Ζηλιάρη» και άλλας.

Είδαμε ότι ως και προς τήν έκλογήν των φίλων υπήρχε τυχηρός ως τώρα. Τούτο δέ πολύ συνετέλεσε εις τό να άρχίσω να άνευρωμαι και τήν έκδοσιν ενός περιοδικού συγγράμματος. Αί μετά των άδελφών Μαρτζώκη, Σφήκα, Καφοκεφίλου και άλλων σχέσεις μου επαργάρισαν άκόμη περισσότερον τους κρυφούς τούτους πόθους μου.

— Εως πόσα χρήματα θα χρειασθώ, τούς είπα μία καλοθύμητη βραδιά, ως πρώτον κεφάλαιον προς έκδοσιν του περιοδικού τούτου;

— 500 έως 700 φράγκα, είπεν ο φίλος κ. Σφήκας.

— Εγώ τα καταθέτω! του είπα. Έχω μαζεύσει έως 20 νουβελόνια εκ της πούδρας που στέλλω του θείου μου Γεωργιάνου εις Αλεξάνδρειαν, και τα βάζω όλα κάτω.

— Αλλ' είνε φοβερόν να ριφωκινδυνεύσῃς τόσα χρήματα σέ, ο πτωχότερος όλων μας! λέγει ο διαπρεπέστατος φίλος κ. Μ. Μαρτζώκης.

Τα λόγια των δέ αυτά έπρόβαλαν βεβαίως στή συνείδησί μου τας ανάγκαις μου όλας, τας λεγας υποχρεώσεις μου προς τας ελπίδας άγάμους άδελφάς μου. Αλλά και τόνειρό μου τό αιδώτιο, τό ήρωο έκείνο τό μελυστόμενο, ήταν έπίσης λερό για μένα.

— Αδιάφορο, τούς είπα τα χρήματα αυτά τα έμάχην προς τόν σκοπόν του περιοδικού μας, έχω δέ και άσάλευτον πεποίθησιν ότι δέν θα χάσω. Έμπρός! Σκεφθήτε σεις παρ' τής ελπίς μόνον, για όλα δέ τάλλα έχω να κάμω εγώ.

— Και τόνομά του; έρωτώ κάποιος απ' τούς εκεί φίλους.

— Ζακίνθιος Άνθών! άπαντῇ ο φίλος κ. Μήτσος. (Αναλαμβάνει)

ΝΤΑΡΓΚΟ. Έννιά ή ώρα!... Πρέπει να πάρε μαζί σου Βαρέν.

ΛΑΟΥΡΑ.— Πάμε!...

(Ο Βαρέν σέ μία πελιδνία, έποδίζεται έγκάρδια τή Λαούρα και τόν Νταργκό)

ΒΑΡΕΝ. (Τούς σφίγγει τά χέρια).

— Α! καλοί μου φίλοι! Τί καλά που είνε ν' άνασταίνεται κανείς!... να ξανόρχεται στή ζωή!

Επάρσα τή παιό θελκτική νύχτα της ζωής μου... (μ' ένα λεπτό γαργαλό) Και σεις τό ίδιο! Ε;

MICHEL PROVINS

